

„Ještě chvíli, pane Antoni,“ řekla sestra Jolanta. „Musím jen vyzvednout koš s lékařským odpadem a pak můžeme jet.“

Pan Dąbrowski cosi zabručel a posadil se za volant. Na sedadle vedle řidiče trůnil velký pes. Za okamžik se venku objevila sestra Jolanta s rozměrným košem, takže pan Antoni vystoupil a pomohl jí naložit ho do auta.

„Hlavně opatrně, jsou tam injekce a lékařský materiál. Můžou být nakažené tyfem,“ prohlásila obzvlášť hlasitě.

„Tak ho dáme dozadu.“

„Já se posadím vedle a budu dávat pozor, aby se koš během jízdy nepřevrátil.“ Irena nastoupila.

Vyjeli směrem k bráně z ghetta. Bohužel už kousek od střežené brány se z koše začal ozývat tichý pláč. Irena začala nákladem jemně hýbat, houpat a klepat na něj, ale pláč byl stále hlasitější.

„Ramsesi, štěkej,“ Dąbrowski strčil do psa a ten začal tak hrozně ňafat, že onen pořád zoufalejší dětský pláč přehlušil.

Bránou projeli bez problémů.

„Uf.“ Sestra Jolanta si sundala ošetřovatelský čepec. Měla pocit, že z ní pod zástěrou leje pot, přestože nebylo horko. Otevřela koš. Ležel v něm maličký uplakaný chlapeček. „Asi jsem mu dala moc malou dávku utišujících léků,“ konstatovala. „Nechtěla jsem ho předávkovat, ale vidím, že příště budu muset odměřit víc.“

